

ENE SEPP
VABANDUST, AGA MIS ASJA?!
2016

ENE SEPP

Vabandust,
aga mis asja?!

Raamatu väljaandmist on toetanud
Eesti Kultuurkapital

Toimetanud Siiri Rebane
Kujundanud Liis Karu

© Ene Sepp

© Tänapäev, 2016

ISBN 978-9949-85-007-5

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Sedakorda oli vähemalt kekas mingi vaheldus ja nad mängisid võrkpalli, korvpalli või jalgpalli asemel rahvastepalli. Õpetaja määras nagu tavaliselt kapteniteks Sireti ja Kristiine. Mitte et õpetaja neid otseselt eelistanud oleks, aga kuna tüdrukud olid klassi kaks parimat viskajat ja püüdjat, siis nende ühes võistkonnas olek lõppeks kindla võiduga. Tüdrukud hakkasid kiirelt ja harjunult endale võistkondasid valima:

„Grete.”

„Kristi.”

„Hanna-Liisa.”

„Jelena.”

„Laura.”

„Maarja.”

„Carmen.”

„Heidi.”

„Leena.”

„Kristi.”

„Diana.”

„Signe.”

„Riin.”

„Helen.”

Ning siis tekkis vaikus. Kõik klassiõed olid endale meeskonna leidnud ja selle juurde seisma läinud – välja arvatud Jane, kes seisis mõlemast meeskonnast mitme meetri kaugusel. Tavaliselt oleks viimaseks jäänud lihtsalt kõndinud meeskonna juurde, kes oleks pidanud järgmisena valima, aga Siret seisis võimukalt oma meeskonna ees, käed rinnul ristas ja kulm kortsus: „Ma ei taha, et Jane minu võistkonda tuleb.”

„Mina ka ei taha teda enda võistkonda,” Kristiine peaaegu sülgas selle lausa välja ning Janel läks kogu enesevalitsust vaja, et mitte võpatada.

„Tüdrukud, nii pole ilus, kõik peavad mängima,” noomis õpetaja neid ja aetas käe Jane õlale, et teda Sireti võistkonna poole suunata.

„Ei!” ütles Kristiine teravalt. „Siis on neil rohkem inimesi kui meil ja see pole aus.”

„Mis mina siis teha saan, et mõned täna puuduvad,” pahandas õpetaja ja surus endiselt Jane õlga. Jane surus vastu, sammugi kuskile astumata.

„No kas ta ei või lihtsalt välja jääda? Paluuuun! Ta rikuks ju kogu mängu ära!” nurus Siret. Õpetaja ohkas. Jane surus

hambaid kokku. Muidugi, õpetajale jäi mulje, et nad ei taha teda võistkondade ebavõrdsuse pärast mängu, kuid Jane teadis, et ta polnud juhuslikult viimaseks jäetud. Tavaliselt valiti teda alati varakult, sest ta oli hea mängija, aga nüüd need oskused ei lugenud. Ja samamoodi ei olnud keegi varem ka sellest probleemi teinud, et ühes võistkonnas on rohkem inimesi – piisas väikesest punktide ümbertõstmisest ja kõik olid rahul. Aga täna oli ta viimane ja mitte keegi ei tahtnud teda enda juurde. Kuidas õpetaja nii pime sai olla, et ta aru ei saanud, mis päriselt toimub?

„Jane, ole siis kohtunik,“ lausus õpetaja järele mõeldes. „Ja mine sinna keskele, siis näed hästi.“

„Miks ma pingil ei või istuda, ma näen sealt ka ju,“ turtsus Jane nüüd juba pahaselt vastu.

„Ega sa mingis kunstiõpetuse tunnis ei ole! Meil on kehaline kasvatus, keegi ei istu!“ käratas õpetaja pahaselt ning Jane kõndis jalgu lohistades keskele.

Esimene palliga pihtasaamine tuli juba mängu alguses; Jane mõtles, et see oli kogemata visatud ja ei pööranud sellele tähelepanu. Kui aga õpetaja oma kabineti poole läks ja ütles, et nad lihtsalt kümme minutit mängiksid, hakkas pihtasaamisi kuidagi tihedalt tulema. Iga kord, kui pall oli Sireti või Kristiine käes, ja seda juhtus tihti, sest nad olid head mängijad, kippus pall vales suunas lendu minema ja vastasmeeskonna liikme tabamise asemel sai pihta hoopis Jane.

„Kohtunikku ei visata!” röögatas Jane kannatust kaotades, kui ta järjekordse palli eest ära pidi hüppama.

„Kui kohtunik nii suur ja lai on, et ette jääb, mida siis mängijatel teha on,” irvitas Siret ja viskas siis nii muuseas palli Heidi suunas, kes sai tabamuse jalgadesse ja välja läks.

Jane hüüdis punktisumma ning nägi siis, kuidas Kristiine maast visatud palli täie jõuga tema poole lendu saadab. Ta tõstis küll käed, et see kinni püüda, kuid jäi hiljaks ja kivina tunduv pall tabas teda täpselt päikesepõimikusse ning Jane tundis lausa füüsiliselt, kuidas pall temast õhu välja löi.

Esimene hetk arvas Jane, et tal lihtsalt löödi hing kinni, nagu mõnikord ikka juhtub, aga see oli midagi rohkemat, sest järsku ei saanud ta enam üldse hingata ja järgmine moment varises Jane õhku ahmides ja kõõksudes põlvili, üritades meeletult kuidagi õhku saada. Ta ei saanud isegi aru, miks ta ei saa enam hingata ja kuidas seda muuta. Ta ei suutnud isegi häält teha, et kedagi endale appi kutsuda. Ta lootis, et äkki keegi märkab. Keegigi...

„Jane!” ühehäälnene karje tema sõbrannade suust tõi kohale vist ka tagaruumi varjunud õpetaja ja äratas teiste tähelepanu, sest siis olid kõik tema ümber kobaras koos, ärevalt ohkiv õpetaja kõige ees.

Juba rabaski ta Jane õlgadest kinni ja sikutas ta kägaras asendist hoopis selili. Jane üritas vastu puigelda, tundes

samal ajal kasvavat paanikatunnet, et see ongi see ja nüüd ta lihtsalt lämbub surnuks.

„Jane, lõpeta! Sa pead selili heitma!” käsutas teda õpetaja ning üritas tüdruku käsi lahti rebida. Viimaks andis Jane alla ja siis lamas ta juba selili, õpetaja tema käsi veel üle pea tõmbamas, neid kinni hoidmas ja enda meelest rahustavalt korrates: „Ja hinga sisse ja hinga välja, hinga sisse ja hinga välja. Rahu. Hinga sisse ja hinga välja.”

Jane rabeles hingata, kartes endiselt seda, et õhk ei jõua kopsudesse, aga niimoodi sirutatult olles lihased juba lõdvenesid ja mõned sõõmud võimla läppunud õhku tundusid imelistena.

Pisarad, mis talle paanika ajal silma olid tulnud, kuivasid, maailm tema ümber muutus iga hingetõmbega klaarimaks ja järsku tundis ta väga selgelt, kuidas ta parasjagu paikneb: selili võimla põrandal, käed üle pea tõstetud, nii välja sirutatud kui võimalik. Pluus oli üles libisenud ja kõht oli paljas. Süda tuksus hirmust ja ehmatuses ikka veel nii tugevalt, nagu ta oleks lõksu langenud saakloom.

Kaks šaakalit, Kristiine ja Siret, seisid sealsamas ning isegi ei üritanud varjata nägudele kerkivaid muigeid ja sõna, mida nad hääletult kordasid: „Lesbar!”